

AYDINLIĞA ÇIKIŞ

Tam çıkış kapısına ulaşmıştı ki, anonsu duydu. “ Doktor Aysen Günay, Doktor Aysen Günay, acele ameliyathaneye geliniz.”

Koşar adımlarla geri döndü.

Ekip çoktan yerini almıştı, ameliyat hazırlıklarını tamamlamak üzereydiler. Hasta otuz yaşlarında bir kadındı. Durakta beklerken bir araba çarpmıştı. Hastaneye getirildiğinde kendinde değildi. Durumu oldukça ağırdı. Ameliyata hemen başlandı. Dr. Aysen ameliyatı kusursuz yönetiyordu. Hasta hayatta kalmak için büyük bir mücadele veriyordu. Bu çabası çok belirgindi. Yaşamak için inat ediyordu sanki. Tüm ekip tek yürek olmuş onun mücadelesini boşa çıkarmamak için insanüstü bir gayret gösteriyordu. Ama onu kurtarma şansı nerdeyse yok gibiydi.

Hastayı kaybettiler.

Hemşire, Dr. Aysen’e koridordaki kanepeye adeta çökmüş olan adamı gösterdi. Adamın etrafında kıpır kıpır, yerinde duramayan dört yaşlarında iki su damlası kadar birbirinin tıpkısı, iki kız çocuğu vardı. Çocuklar ikizdi. İkisi bir örnek giyinmişti. Her ikisinin de nerdeyse bellerine inen düz sarı saçları vardı. İlk bakışta annelerine benzerlikleri hemen göze çarpıyordu.

Genç adam kendine ulaşıldığında çocuklarını yuvadan almış eve dönmekteydi. Vakit kaybetmeden soluğu hastahane almıştı. Zaten çocukları bırakacak yeri de yoktu. Geldiğinde eşi ameliyata alınmıştı. Burada beklerken asırlar geçmiş gibiydi. Hiç bir şey düşünemiyor, hissedemiyordu. Bir an evvel iyi bir haber duymak için neler vermezdi.

Dr. Aysen genç adamı odasında bekliyordu. Çocuklara hemşire gözkulak olacaktı.

Hasta yakınına ölüm haberini vermek... Dr. Aysen, hayatının en zor anlarından birine daha hazır olmaya çalışıyordu. Bu, hiçbir şekilde başkasına devretmeyeceği, kaçmayacağı, görevinin ona yüklediği ağır bir sorumluluktandı... Tüm meslek yaşamı boyunca kaç hasta kaybetmişti! Her defansında kendi annesini kaybetmiş gibi olurdu. Her kaybı aynı ağırlıkta defalarca yaşardı.

Genç adamı odasında ayakta karşıladı. Koltuğu işaret ederek, “Lütfen oturun” dedi. Kendisi de yanındaki koltuğa yüzü adama dönük olarak ilişti. Adam nefes almadan, bir şey sormaya da cesaret edemeden doktorun diyeceklerini bekliyordu. Beklediği haberin izini doktorun yüzünde bulamıyordu, yine de umudunu kaybetmemeye çalışıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Doktor Aysen, “Eşiniz ağır yaralı olarak getirildi. Kendisini hemen ameliyata aldık.” dedi.

Bu kadarını genç adam da biliyordu. Doktor, onu vereceği habere hazırlamaya çalışıyordu.

“Yapılabilecek herşey yapıldı. Çok üzgünüm. Eşinizi kaybettik.” dedi. Genç adam duyduklarını anlamamıştı:

“Durumu çok mu kötü?” diye sordu.

Doktor tekrar, “Çok üzgünüm. Eşinizi kaybettik.” dedi.

Genç adam bir an dondu kaldı. Sonra aniden, “Naptınız ona?, Nerde Ceyda?” diye bağırdı. Ayağa fırlamaya yeltendi. Daha tam doğrulamamıştı ki oturduğu koltuğa yığılıp kaldı.

Kendini kaybetmişti.

* * * * *

Dr. Aysen bitmiş, tükenmişti, çok yorgundu. Her seferinde böyle olurdu. Doktor arkadaşları “Bu senin işin. Alış artık” derlerdi hep. Alışamazdı ama, dayanırdı.

Bugün olduğu gibi, bazen ölüm önüne geçilemez, kaçınılmaz olurdu. Onun değiştirebileceği bir şey olmazdı. Doktor olarak yapılacak her şeyi yapmış olurdu. Bu konuda en ufak bir şüphesi olsa, yaşadıkları karşısında bu kadar dirençli olamazdı. Hasta yakınının karşısına çıkabilmek, ona hayatını allak bullak edecek haberi vermek için gücünü toparlayamaz, yüreğinin taa içinde duyduğu acıya bir teselli bulamazdı.

* * * * *

Aysen Hanım’ın eşi Engin Bey de doktordu. Ama o, akademisyenliği seçmişti. Biri altı, diğeri dört yaşlarında iki çocukları vardı. Bu kadar yoğun çalışma yaşamında anne olmak çok kolay değildi. Ama hiçbir şey, onun gözünü korkutamaz, yapmak istediğini yapmaktan alıkoyamazdı.

Aysen Hanım, varlıklı bir ailenin tek çocuğuydu. Babası Hikmet Bey, Atlas oteller zincirinin sahibiydi. Yıllar boyunca işleri büyümüş, yurtdışında da şubeleri açılmaya başlamıştı. Aysen Hanım, babası Hikmet Bey’in gözünün bebeği, hayatının nedeniydi. Kızı evlenince Hikmet Bey, durup dururken bir oğula sahip olmuş, çocukları olduğunda da torunlarıyla mutluluğu kat kat artmıştı.

Hikmet Bey karısını kaybettiğinde, Aysen daha beş yaşındaydı. Karısının ölümü onu çok sarsmıştı. Hele pisi pisine, doktor hatası yüzünden ölmesini bir türlü hazmedememişti. Kızı tıpatıp annesine çekmişti. Büyüdükçe bu benzerlik daha da artmış, Hikmet Bey’e acısını hep hatırlatmıştı. Bir daha evlenmemişti. Tüm sevgisini kızına hasretmişti.

Aysen annesiz olmasına rağmen şevkatle büyütülmüştü. Teyzeler, dayılar, anneanneler, babaanneler, dedeler... Herkes üstüne titremiş, annesizliğini hissettirmemeye çalışmıştı. Çocukluğu mutlu geçmişti. Ama annesini hep hatırladı. Anneannesinin “Genç yaşta kara topraklara girdi yavrum.” diye ağlayışı hep aklında kaldı.

Babası Aysen’in iyi yetişmesi için ne gerekiyorsa yaptı. Aysen, anaokulundan itibaren, en iyi okullarda, en iyi öğretmenler tarafından yetiştirildi. Yazları yabancı dil eğitimi için yurt dışında geçirdi. Gezmediği, görmediği bir yer kalmamıştı.

Babası ilerde kızının işlerinin başına geçmesini isterdi, ama o doktor olmak istediğinde, hiç karşı çıkmadı. Onun istekleri her şeyin üstündeydi. Kızı, kendisine gösterilen özeni kat kat hak ediyordu. Her zaman kendini geliştirmeye çabalıyordu. Tıp fakültesine girdiğinde de, temposunu hiç kaybetmedi. Öğrenmesi gereken ne varsa öğrenmeliydi, hiçbir şeyin eksik kalmasına göz yumamazdı. Yaz tatillerinde bile, kısa bir dinlenmeden sonra ya staj yaptı, ya da gönüllü çalışmalara katıldı. Çok çalışmak hiçbir zaman onu yormuyordu

* * * * *

Ama şimdi yorgundu. Evine dönüyordu. Hemen gitmek istemedi. Gelişigüzel bir yola saptı. Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Yağmur başladı. Damlaların çıkarttığı tıptırlar bile üstüne çöken ağır havayı dağıtamadı. Hastasını, geride bıraktığı kocasını ve ikizlerini tekrar tekrar hatırlıyordu. Ne kadar zaman geçmişti kestiremedi. Şehir dışında bir yoldaydı. Şöförlüğü de doktorluğu gibiydi. Her zaman titiz ve dikkatliydi. Her iki meslek de hata affetmezdi.

Artık dönmeliydi. Birden bir kamyonun, hızla kendisine doğru gelmekte olduğunu görmüştü ki, kamyonun farlarının ışığı, ortalığı kör edici bir aydınlığa boğdu.

* * * * *

Hastanede kendine geldiğinde, kısa bir süre ne olduğunu, nerde olduğunu anlayamadı. Eşi Engin Bey “Canım, buradayım.” diyerek uyuklamakta olduğu koltuktan kalkıp, yatağın yanına koştu. “Kendini yorma canım. Kaza geçirdin. Yakında iyileşeceksin” dedi.

Aysen Hanım, kamyonu ve ışıkları hatırladı. Son anda kamyonun kaçmak için direksiyonu kırmıştı. Gerisini hatırlamıyordu. Demek kaza geçirmişti. Kimıldamaya çalıştı, olmadı.

“Ne zamandır burdayım? Durumum nasıl?” diye sordu.

“İki gündür. Sen dinlenmene bak. Daha sonra konuşuruz”.

Aysen Hanım, üstü örtülü cevaptan durumunun ciddi olduğunu hemen anladı.

“Engin, ne olduğunu bana anlatmayacak mısın? Sakatlandım mı? Yürüyemeyecek miyim? Kafamdaki bu sargılar ne için?” diyerek eşini soru yağmuruna tuttu. Engin Bey, karısını çok iyi tanıyordu. Gerçeği hemen bilmek isteyeceğini zaten bekliyordu.

“Peki, anlatacağım. İlk anda sana dayanılmaz gelebilir, kabul etmekte zorlanacaksınız ama ben hep yanındayım, sana destek olacağım. Sen de zamanla bu durumun, dünyanın sonu olmadığını anlayacaksınız” dedi.

“Yürüyemeyeceğim değil mi?” diye sordu Aysen Hanım. Kestirme bir cevap istiyordu.

“Hayır. O değil. Şu anda hareket edemiyor olman geçici bir durum. Bir kaç gün sonra, bir şeyin kalmayacak. Burdan yürüyerek çıkacaksınız” dedi.

“Peki, benden saklamaya çalıştığın durum nedir?” diye diretti Aysen Hanım. Engin Bey, kaçacak bir yeri olmadığını biliyordu.

Sönük bir sesle “Gözlerin... Artık göremeyeceksin.” dedi. İki gündür, bu anın geleceğini biliyordu, çaresizlik içinde kıvranıp durmuştu. Şimdi, daha beter bir durumda hissediyordu kendini.

Aysen Hanım hiçbir şey demedi. Uzun bir sessizlikten sonra, Engin Bey, onun uyuyup uyumadığını anlayamadığından fısıltıyla:

“Hoşçakal canım, şimdi çıkmam gerekiyor. Çabuk dönmeye çalışırım.” diyerek ayrıldı.

* * * * *

Artık göremeyecekti. Bunu anlamak gerçekte ne kadar zordu... Bundan sonra onun için hep karanlık vardı. Tüm renkler yok olmuştu. Artık çocuklarını göremeyecekti, ağlayacak gibi oldu. Boğazında bir şey düğümlendi. Dünyadaki canlı cansız tüm varlıklar, şekiller, görüntüler her şey ama her şey koyu bir siyaha dönüşecekti. Böyle bir dünyada ne yapabilirdi? Nasıl yaşayabilirdi?

“Tanrım, neden ölmedim!” dedi. Bu düşünce, bir süre, bir türlü aklından çıkmadı. Başka hiçbir şey düşünemez oldu. Sonra, bitkin bir halde uyuyup kaldı.

Uyandığında, babasını başucunda bekler buldu. Zavallı Hikmet Bey’in durumu içler acısıydı. Eşini kaybettiği günden beri onu bu denli sarsan bir acı yaşamamıştı. Allah’a isyan

ediyordu. “Keşke benim canımı alsaydın da, kızım böyle olmasaydı.” diyordu içinden. “Allahım, nasıl kıyabildin benim melek kızıma? Ne suç işledi, ne günah işledi de, hayatını böyle kararttın?!” Onun gözbebeği, narin çiçeği böyle mi olacaktı? İsyânını bir türlü yatıştıramıyordu. Yüreğinde fırtınalar koparken kızının uyandığını farkedip, kendini toplamaya çalışarak, dünyanın en şevkatli sesiyle,

“Nasılsın yavrum?” diyebildi.

Aysen, bu kısa cümlede, babasının kederinin, çaresizliğinin ve sevgisinin ne denli büyük olduğunu hissetti.

“Bilmiyorum babacığım” dedi. Cümlesini tam bitiremedi. Sesler, heceler, kesik kesikti, hıçkırığa benzer seslere karışıyordu.

İkisi de yoğun bir acı ve mutsuzluk içindeydi. Bunları hafifletecek bir söz yoktu. Babası, bir süre sargılar içindeki kızını seyretti. Kazanın olduğu günden beri, doğru düzgün uyumamıştı bile. Bitkin durumdaydı.

* * * * *

Aysen Hanım’ın hastahanedeki kalmasını gerektiren kritik bir durumu kalmamıştı. Evinde de bakılabilirdi. Onunla ilgilenen hemşire çoktan ayarlanmıştı. Dinlenmesi gerekiyordu. Daha sargılarının hepsi alınmamıştı.

Kendini toparlayıncaya kadar, çocukları Helin ve Pınar’ın babasında kalması daha iyi olacaktı. Henüz onlarla karşılaşmaya hazır hissetmiyordu kendini. Babaannesinin seve seve onlara bakacağından emindi.

Hastahanedeki, üniversitedeki arkadaşları, akrabaları, tedavi ettiği hastaları, tüm sevenleri, olayı duyar duymaz yanına koşmak istemişlerdi. Ama Aysen Hanım onları kabul edecek gücü bulamıyordu kendinde. Zaten dinlenmesi gerektiğinden, onlar da anlayışla karşılaşmışlardı.

* * * * *

Günlerdir kendi içine kapanmıştı. Gün boyunca bir iki kelime ya ediyor, ya etmiyordu. Sabahları uyandığında, ilk aklına gelen “kör olduğu” idi. Bu gerçek, bir saniye bile unutulmaya izin vermiyordu. Gözleriyle birlikte tüm diğer duyuları da kör olmuştu sanki. Sadece nefes alıyordu.

Dipsiz, kör karanlık bir kuyuya düşmüştü. Artık gökyüzünün sonsuz maviliğini göremeyecekti.

Yaşam, maddi yönden Aysen’e çok cömert davranmıştı. Babası, tüm zenginliğini kızının önüne sermişti. Hayatta, isteyip de sahip olamadığı tek bir şey olmamıştı. Bir dediğinin iki edilmemesi, gözünün içine bakılması, onu, zevk ve eğlenceden başka hiçbir şey düşünmeyen, bencil, şımarık, niteliksiz, sığ biri yapabiliyordu. Bunların hiçbirini olmamıştı. Çok iyi bir eğitim alabilme şansı dışında, o da sıradan insanlar gibi yaşadı. Hep sade ve zarifti. Pahalı zevkleri yoktu. Hiçbir zaman, gösterişli bir yaşam sürme hevesinde olmadı.

Her çocuk gibi, her genç gibi, her yetişkin gibi o da yeri geldiğinde gezdi, eğlendi, aşık oldu, hayatı her şeyiyle dolu dolu yaşadı. Ama hep bir amacı vardı ki onu hiç kaybetmedi.

Çok küçük yaşta kaybettiği annesinin anısını, hep kalbinde yaşattı. Daha küçücükken karar verdi: Çok çok iyi bir doktor olacaktı. Annesini yok yere kaybetmemiş olsaydı, belki doktor olmak aklının ucundan bile geçmeyecekti. O doktor olduğunda, annesinin başına gelen kimsenin başına gelmeyecekti. Kimse, annesi gibi sevdiklerini bırakıp gitmeyecekti. Annesini kaybetmiş

olmasının acısını, annesinin kaderinden başkalarını korumak için çalışarak hafifletebilirdi ancak. Bu acı onu zayıflatmayacak, aksine daha dirençli kılacaktı. Yıllar geçtikçe, çocuk sağlığıyla verilmiş bu karara gülüp geçmek yerine, bu amaca daha bir sarıldı. Gecelerini gündüzüne kattı, hep olduğundan daha iyi olmaya gayret etti. Tıp eğitimi sırasında da, çalışma hayatı boyunca da, iyi doktor olma çabası hiç sona ermedi. Sürekli araştırdı, okudu, tüm yayınları, konferansları, kongreleri takip etti.

Bir hastayı kaybettiğiniz anda özellikle kendinize ve geride kalanlara “Yapılabilecek her şey yapıldı.” diyebilmek, gerçekten büyük bir sözdü. Bu sözü söylemekten hiçbir zaman vazgeçmeyecek olan kişiye durup dinlenmeksizin çalışmaktan başka yol kalmıyordu. Aysen Hanım da hep bu yolda ilerlemişti.

Peki şimdi ne yapacaktı? Bunca yıllık çabasının sonucu, bir anda sıfırlanmıştı. Hepsini boşa gitmişti. Şimdi değil hayat kurtarmak, en basit bir ameliyatı dahi yapamazdı. Hatta o, hiçbir şey yapamazdı. Artık biri için bir şey yapmak bir yana, yaşayabilmek için bile başkalarına muhtaç hale gelmişti. Buna katlanabilecek miydi?

Daha yakın zamana kadar, hayatından o denli memnundu ki, değiştirmek istediği minicik bir şey bile yoktu. Şimdi ise, hayatta olduğuna lanet ediyordu.

“Bunu hak etmediğini” düşünüyor, kendine acımdan bir türlü kurtulamıyordu.

Şimdi okyanus ortasında bir kayıkta, pusulasız, nereye gideceğini bilmeyen biriydi. Ana kara neredeydi, bulabilecek miydi bilmiyordu. Tek kurtuluşu, bir fırtına çıkması, yükselen dalgaların onu yutup, acısına son vermesiydi.

Eşi ve babası ilk günlerin şokundan sıyrılmışlar, onun da aralarına dönmesini bekliyorlardı. Ama bu bekleyiş onların tahmininden de uzun sürüyordu. İkisi de Aysen Hanım’ı iyi tanıyorlardı, onun eninde sonunda bir çıkış yolu bulacağına güveniyorlardı. En umutsuz durumlarda bile, canını dişine takarak bunca kişinin hayatını kurtarmış birinin, kendi için hiç mücadele etmeden, ölüme teslim olmaya can atması, daha ne kadar sürecekti. Sabırla beklemekten öte, onların yapabilecekleri bir şey yoktu. Beklemek insanı tüketiyordu.

* * * * *

Aysen Hanım artık sargılarının hepsinden kurtulmuştu. Hemşireye de ihtiyaçları kalmamıştı. Ev işlerini yapan Selma Hanım onun bakımına gerekli özeni gösteriyordu. Çocuklar kazanın olduğu günden beri Hikmet Bey’de kalıyorlardı. Arada babaları onları görmeye gidiyordu.

Hayat sanki hep böyle sürüp gidecekmiş gibi görünüyordu. Bu durum yavaş yavaş kanıksanmaya başlanmıştı. Belki de sadece öyle sanıyorlardı.

Oysa, görünüşte değişen bir şey yok gibi görünse de, bu sadece yüzeysel bir görüntüydü. Derinlerde, taa dipte, hayatı dönüştürecek olan güç, yavaş yavaş varlığını duyurmaya başlamıştı.

Aysen Hanım artık isyan etmeyi bırakmıştı. İsyanın ona bir yararı olmamıştı. Onu sadece yormuş, düşünmesini engellemişti. Zaman ona belli etmeden, hissettirmeden onun yaralarını sarıyordu. Günler geçtikçe sakinleşti.

“Bunu hak etmiş miydi?” diye tekrar düşündüğünde kendine çok şaşıtı. O gece kaybettiği hastası Ceyda Hanım geldi aklına. Ceyda hak etmiş miydi böyle bir sonu? Yaşamak için ne çok direnmişti. Ya Ceyda’nın eşi, ya o gece her şeyden habersiz zıplayan, koşan yerinde duramayan ikizleri... Hak etmişler miydi Ceyda’sız kalmayı, onu apansız kaybetmeyi?

Sonra diğerlerini düşündü. Onlar da hak ettikleri için mi acılar, ızdıraplar içindeydiler? Hem kim, neye dayanarak, sokmuştu insanların kafasına, bu dünyada, acı içinde olanların, bu acıları hak ettikleri için çektiklerini?..

Kaybettiği hastalar... Onların kaybı, kendininkiyle kıyaslanamayacak kadar büyüktü. Böyle bir kıyası yapmaya yeltenmek bile densizceydi. Düşünceleri berraklaştıkça, kendine kızıyor, geçirdiği şoku hatırlayınca da kendini mazur görüyordu.

Artık, kendine acıtmaktan kurtulmalıydı. Kaybettiklerini düşünmek yerine, elindekileri görmeye çalışmalıydı. Çünkü önündeki hayatı bunlarla kuracaktı.

‘Yapabileceğinin en iyisini yapmak’ kuralını terk edecek değildi. Zamandan bol bir şeyi yoktu. Düşünecekti. En önemli yeti hala onundu: Düşünebiliyordu. O halde hayatı yaratabilme ve dönüştürebilme gücü hala onundu.

Aysen Hanım artık kurtuluşa yöneldiğini biliyordu. Vücudunun her yerine, hücrelerine kadar yayılmış bir huzur, kaybettiği yaşama isteğini ona geri veriyordu. Canlanma tüm bedenini sarıyordu.

* * * * *

O sabah uyandığında, dışardaki taze baharın kokusunu, seslerini duydu. Her bahar seyretmeye doyamadığı bahçesi gözünde canlandı. Badem ve erik ağaçları çiçek açmış olmalıydı. Baharda çiçek açan ağaçlar kadar onu coşturan, içine yeni umutlar, mutluluklar salan bir manzara yoktu. “Ağaçlar yine gelinliklerini giymişler” derdi. Ağaçların ötesindeki bahçenin yeşili ve gökyüzünün maviliği onların güzelliğini daha bir ortaya çıkarırdı.

Aralık bırakılmış penceresinden içeri ılık bir rüzgar giriyordu. Rüzgar tül perdeyi hareket ettirdikçe yüzüne süzülüp gelmekte olan güneşin sıcaklığının değişimini hissedebiliyordu. Serçeler hiç susmuyorlardı. Başka kuşlar da olmalıydı, ama kuş deyince aklına hep serçe gelirdi.

Kahvaltısını getirmiş olan Selma Hanım’a, giyinip bahçeye çıkmak istediğini söyledi. Bir de çocuklarını görmek istiyordu artık. Kendisine yardım etmesini rica ediyordu.

Selma Hanım, yıllardır bu evdeydi. Daha önce de başka yerlerde aynı işi yapmıştı. Ama hiçbirinde, bu evde kendisine gösterilen saygı ve sevginin zerresine rastlamamıştı. Kendini bu evden biri gibi hissediyordu. Sanki Aysen Hanım, onun kızıydı. Günlerdir bu eve çökmüş olan mutsuz hava, onu da sarsmış, elinden bir şey gelmemesinin şaşkınlığıyla durmadan orayı burayı temizlemiş durmuştu.

Selma Hanım, bir an, kulaklarına inanamadı. Sonra sevinçten elindeki kahvaltı tepsisini koyacak yer bulamadı. Demek Aysen Hanım artık iyileşiyordu.

* * * * *

Aysen Hanım, kahvaltısını bahçede yaptı. Epeydir ne yediğini umursamadan, zar zor bir şeyler yemişti. Bu sabah, yediklerinin tadına varıyor, her lokmasının keyfini çıkarıyordu. Hafif üşümek iyi gelmişti, güneşin sıcaklığını daha iyi hissediyordu.

Hikmet Bey, Selma Hanım’ın telefondaki sesinin sevinçli telaşından, iyi bir şeyler olduğu duygusuna kapılmış, çarçabuk torunlarını alıp, soluğu kızının yanında almıştı. Kapıdan girdiğinde, umutlu bir merak içindeydi. Kızını bahçede görmek, zaten çok şeyi açıklıyordu. Yıllardır kızına hasret kalmış gibiydi. Ona doğru koşup sarılmak için acele etmedi. Torunlarının kendi ellerinden kurtulup annelerine koşup sarılmalarını izledi. Bu anı görebileceğinden neredeyse umudunu kesmiş gibiydi. Pınar, çarçabucak, annesinin kucağına kurulmuş, iyice yerleşmişti. Ondan iki yaş daha büyük olan Helin, annesinin yanına oturmuş, incitmekten korkarcasına usulca ona sokulmuştu. Pınar kurulduğu yerde sakinmasızca hareket edip duruyordu:

“Anneciğim sana ne oldu? Kör mü oldun?” diye sordu. Helin, annesinin duyacağı endişesiyle sesini alçaltarak ama kızgın bir sesle kardeşini azarladı:

“Sana kaç kere tembih etmiştim. Kör denmez.” Annesi, uzun uzun güldü. Diğer koluyla Helin’i kendine doğru çekip ikisine de bir süre sarıldı. Sonra:

“Evet, kör oldum” dedi. “Artık göremiyorum, ama bu dünyanın sonu değil. Yine hep beraberiz, yine mutlu olacağız. Sizi hep sevdim, bundan sonra da seveceğim” dedi. Pınar’ın ağırlığı, daha tam iyileşmemiş olduğundan onu biraz hırpalamıştı. Pınar’ı öptü, sonra kucağından yere indirip, ayağa kalktı.

“Haydi bir oyun oynayalım. Benim de katılacağım bir oyun olsun” dedi.

Küçük Pınar coşkuyla:

“Körebe!” diye bağırdı. Derdemez, biraz önce işittiği azar aklına geldi. İki eliyle ağzını kapatıp, ürkek ürkek ablasına baktı.

Annesi kahkahalarla gülmeye başladı.

“Ebenin kim olacağı belli!” diyordu, gülmeye devam ediyordu. Pınar ablasının tekrar kendisini azarlamadığını görünce rahatladı. O da ne olduğunu anlamadan annesinin gülmesine katıldı. Sonra herkes birbirini etkileyerek, hep beraber gülmeye başladılar, giderek kahkahanın dozunu artırdılar. Dördü birden gülüyor, kahkalar atıyordu.

O sırada Engin Bey, eve dönmüştü. Bahçeden taşan kahkahaları merak edip, Selma Hanım ile birlikte bahçeye koştu. Herkesin yerlere yata yata gülmesini görünce onlar da gülmeye başladı. Bir yandan gülüyorlar, bir yandan da ne olduğunu sorup duruyorlardı.

Kahkahalar yatıştıktan sonra gerçekten körebe oynadılar. Oyuna oradaki mutluluğa ortak olan herkes katıldı. Engin Bey, Hikmet Bey... Selma Hanım ilk başta çekindi ama ısrar edilince baktı kimse garipsemiyor, kendini kaptırıp gitti. Çocuklar zaten hazırды. Ebe’ye sık sık kendilerini yakalıyorlardı. Aysen Hanım kuvvetli bir öpücük almadan geri salmıyordu onları.

Bundan sonra nasıl bir hayatları olacaktı?

Bu sorunun cevabı zaman içinde netleşecekti. Ama kesin olan bir şey vardı: Aysen Hanım artık geri dönmüştü. Önemli olan da buydu.

Çocuklar uyuduktan sonra, Aysen Hanım, babası ve eşiyle koyu bir sohbete daldı. Günlerdir süren suskunluğunun acısını çıkartırcasına konuşuyor, konuşuyor, yorulmak bilmiyordu. Babası da, eşi de can kulağı ile onu dinliyordu. Ne zamandır, ona tekrar kavuşacakları günü, yani bugünü beklemişlerdi. Aysen Hanım, birkaç sene önce, yurtdışında katıldığı seminerlerden birindeki anısını anlatmaya başladı.

“Gülcan ile şehrin caddelerinde, sokaklarında, parkında –genelde şehrin tam merkezinde büyük bir park olur- dolaşyoruz. Orada pek rastlanmayan, güneşli, güzel bir gün. Herkes dışarıya dökülmüş. Adım başı bir engelliye rastlıyoruz.

“Gülcan, bana mı öyle geliyor, ne çok engelli var burda.” dedim. “Gülcan acı acı güldü.”

“Bizim memleketimizde yok mu sanıyorsun? Doğuştan engelli olanlar, doğarken engelsiz doğup da, sonradan trafik kazası, iş kazası derken, engelli olanlar yok mu sence? Ülkemizde hala yakın akraba evliliği yaygın. Trafik kazalarında dünya, iş kazalarında Avrupa birincisiyiz. Hala bizde engellilerin az olduğunu mu düşünüyorsun? Peki neden ortalıkta çok azını görürüz? Bizde yollar böyle mi? Hem çıksa nereye çıkacak, nefes alacak bir park bulmak kolay mı?” dedi. “Daha söyleyecekleri vardı, ama aklına bir anısı geldi onu anlatmaya başladı.”

“Bana gelmiş miydin? Gelmedin sanırım. Giriş katında bir dairede oturuyorum. Diğer

cepheden dördüncü kat oluyor. Kapının karşısında tekerlekli bir sandalye ne zamandır dikkatimi çekiyordu. Hiç kullanılmamış besbelli. Naylonları çıkarılmamış. Ben de kimseyi zaten tanımıyorum. Kimindir bilmiyorum. Alan eden yok, orda durup duruyor.”

“Bir gün fırtınada kaktüslerimin olduğu balkon saksısı uçmuş. Yukardan bakınca saksının parçalarını görüyordum. Kaktüsleri, eşimin babasının kaktüslerinden alıp yetiştirmiştim. Hem onun hatırası var, hem de neredeyse yirmi otuz yıldır birlikteyiz o kaktüslerle. Üşenmedim dört kat aşağıya, bahçeye iniyorum. Bahçe diyorum ama, bahçe lafin gelişi. Etrafı zaten apartmanlarla çevrili, bir de her bina kendi bahçesinin etrafını duvarlarla çevirmiş. Ne ağaç ne çiçek var. Tabanı beton kaplı çoğunun. Bizim binanın bahçesi de betondan. En alt kata yani dört kat aşağıya indim. Asansör yok tabi. En alt kat eskiden büyük bir ihtimalle kapıcı dairesiymiş. Çünkü daha çok bodrum veya kalorifer dairesini andırıyordu. Ama bir kısmında oturanlar olduğu anlaşılıyordu. Bahçeye açılan bir yol bulamadım, kapıyı çaldım. Bir hanım açtı. Kendimi tanıttım. Kaktüslerime bakmak istediğimi, ama rahatsız etmek de istemediğimi elimden geldiğince nazik bir dille anlatmaya çalıştım. Kaktüs peşinden koşmak yeterince tuhaf görünüyordu, bir de kaba görünmek istemedim. Adı Saadet’ti. Beni, ısrarla içeri oradan da bahçeye buyur etti. Dediğim gibi, bahçe lafin gelişi. İnsan dışarda olduğunu bile anlayamıyordu. Hiç hava yok sanki. Kışın böyleyse, yazı sen düşün artık. Bu katın hava alacağı tek cephe bu bahçe. Bahçede hava yok ki eve girsin. Ben kaktüslerime bakınırken, Saadet Hanım, bir de baktım ki ikimize çay getirmiş. İçeri girip çaylarımızı içerken, ordan, burdan konuşuyoruz. Aklıma tekerlekli sandalye geldi. ‘Büyük oğlumun’ demez mi? Belediyenin hediyesiymiş. Hiç kullanılmamıştı. Çünkü oturdukları kattan giriş kata gelebilmek için dört kat merdiven çıkmak gerekiyordu. Ama yine de kadıncağz düşünölmüş olmaktan oldukça memnun görünüyordu. Sonra hızla yandaki odaya gitti. Kucağında, bir çocukla geri döndü. Çocuk aynı zamanda kördü. Küçük kardeşi lise birinci sınıfa gittiğine göre onun en azından onyediy veya daha yukarısı bir yaşta olması gerekiyordu. Ama en fazla bir ilkokul öğrencisi cüssesindeydi. Bacakları sanki onun değilmiş, cansızmış gibi sarkmıştı. Çocuk odada benim olduğumu hissetti. Yüzünü iyice annesinin göğsüne gömmeye çalışırken bir yandan da korktuğunu belli eden sesler çıkarıyordu. Çok tedirgin olmuştu. Annesi onu geri götürünceye kadar, ona ne dediyse teskin edemedi. Çocuğu doğuştan böyleymiş. Götürmedik hastahane bırakmamış. Söylenenleri bir ölçüde anlıyordu, ama konuşamıyordu.

Damdan düşer gibi bu eve girdiğimden bu yana, Saadet Hanım’ın yüzünde iyice yerleşmiş, öyle ki yüz hatlarıyla bile bütünleşmiş, kaygılı, çaresiz, mahzun bir ifade farketmişim, hani konuşursun anlatırsın ama aklın başka yerededir, o anda yaptıklarınla, konuştuklarınla hiç ilgisi olmayan başka bir dert seni rahat bırakmıyordur ya, onunki de öyleydi. Bu kaygı, çaresizlik ve mahzunluk yaşamı boyunca onunla olacaktı.”

Gülcan Hanım’ın bu anlattıkları çok sarsmıştı Aysen Hanım’ı. Dönünce ilk fırsatta etraflıca konuşalım demişti. Sonra da unutmuştu. Şimdi hatırlıyordu.

İlk önce, kendisinin iyi bir eğitime ihtiyacı vardı. Kör olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Eğitimini tamamladıktan sonra, kendi yetenekleri hakkında daha net bir fikri olacaktı. Ne kadar iyi bir eğitim alırsa alsın eski işine devam edemezdi. Bunu biliyordu. Ama şimdi doktorluk kadar yapmak istediği başka bir şey vardı: Engelli eğitimi ve engellilere götürülebilecek hizmetlerle ilgili çalışmalar yapmak istiyordu. Eğitimi tamamladıktan sonra bu konuda çalışacaktı. İlk başta el yordamıyla ilerleyecekti. Zamanla her şeyin netleşeceğini umuyordu.

Bu konuda çalışma yapan derneklerle ilişkiye geçecek, yapılanları inceleyecek, eksik ve aksayan kısımlar için ne yapılabilecek, onları belirleyecekti.

Şimdiden söylemek erkendi belki ama, bu alanda bir vakıf kurabilirdi. Tabi öncesinde inceleme ve araştırmalarını yürütmek için bir çalışma gurubu oluşturmalıydı. Bu konuda eşinin, arkadaşlarının ve mali açıdan da babasının kendisini destekleyeceğini biliyordu.

Kendisi şanslıydı. Dipsiz kuyunun taa dibinden çıkabilmiş, kendini tekrar hayata karışmaya hazır hissedebilmişti. Bunca yaşam deneyimine, bunca iyi eğitilmiş olmasına, sahip olduğu bunca maddi olanaklara ve mutlu bir aileye rağmen, o kuyudan çıkması çok kolay olmamıştı.

Kendisi kadar şanslı olmayanlar için şans yaratmak istiyordu. Bir yerlerde, hayatın dışına sürülmüş, yok sayılmış, ilgilenildiğinde bile özensizce, göstermelik ilgilenilmiş bir çok kişi olduğunu biliyordu.

Onları tekrar hatırlamak için - çünkü varlıklarını daha önceden biliyordu- onlar için bir şeyler yapabilmeye fırsat bulabilmesi için, kör olması gerekiyormuş. Gerçekten görüyorken, onları göremiyordu.

Eğer çalışmalarında başarılı olursa, hayatın içine sokabildiği her engelliyle kendini engelsiz hissedecekti. Çünkü onun için mutlu bir yaşam, kendisine ihtiyacı olan biri için, yapılabilecek her şeyin yapılmasıydı.